

Bódis Kriszta

KILENCEDIK PART

nagyanyám, Csurgói Irén

A Hold alatt sötét
gyors felhők itatják
fel a világosságot

Egyik énem könyörög
legyen bármi ami
megszabadít
ettől a csendtől

„Órizzük lelkünket türelemben”
mondod gúnyosan
s talpig szent palástodba
burkolózol

De a tenger önkívületében
már nem türtőzteti magát
hullámai kibomolva
mind fájdalmasabb
és hangosabb

Szemérmességed
éberén tart
ugrásra készen

Másik énem az égboltra
tekint lesi Isten
égitestekkel kivésett
parancsait

Szűziességed élvez
és mulat önnön élvezetén
mintha síkos férgék

közé léptem volna
mezítláb

A tenger hidege
csigaarccal lomhán
kicsusszanni próbál
hasam alól és
lábam közül most
egészen el kéne
merülni hogy
csontjaim se legyenek

„Hát így bánsz isten
madaraival?” kérdezed
s kezem mellkasodban
verdeső szívedre
szorítod

A fűteraszt könnyű
váltakozó szél
emeli meg alattunk
így jutunk túl az első
órán nézzük a kilátást
mintha történhetne
bármi hogy
megszabadítson

Láthatatlan kéz lazítja meg
bársony nyakad körül
a papi gallért s te föllélegzel
öntudatlanul

Egyik énem sosem
ismeri majd el
a domesztikáltság
kötelmeit
s szájában ütőered
riadt lüktetését érzi
állkapcsa közt tartja

a gégéd
 a csigolyákat harapja
 a tarkó pihéi közé nyal
 feltörő különös hangjaidtól
 elborulva tépi le rólad
 a fekete posztóvértet
 amely izmos barna
 fiatal testedet féken tartja
 előlem

Följajdulsz s veled én is
 az olívaligetek hegyében
 gubbaszkodó pacsirták
 dalba fognak s én végig
 pásztárlak bizonytalanul
 és kíváncsian mint
 a tengerfelszín csókolgató
 hajófények fulladásig
 beszívom illatod érzem
 hogy kívánsz s a valóság
 madara elkallódik
 az álom-űrben
 csordultig telek
 belőled amíg egyszer csak
 magadból kibontasz
 mintha virágos
 kárpitozott zsámolyon
 térdelnél előttem
 úgy kanyarít csillagos
 palástot válladra a tengerrel
 hézagtalanul összeforradó
 mennybolt
 s megkondulnak a
 bolygók amíg leperreg
 az ég rózsafüzére
 üdvözlégy Mária
 kegyelmed teljes

Egyik énem
 oldalában a lelkiismeret
 sarkantyúival

Másik énem kezessé
 tette a bikát s monteráját
 szarvára akasztja

Isten pedig feloldoz
 s a nagy magányban
 szíven üt emberi hangja

Korunk, 2008/5.

(Bódis Kriszta 1967-ben született Budapesten. Verset és prózát is ír.)